

סרט קצר זה הינו חלק מתסריט של סרט ארוך יותר שנכתב מתוך השאלה האם כדאי לנו לשתף כאב שעובר עלינו.

על כולנו עוברים דברים, חוויות שאנחנו מרגישים בהם אבודים.

במקרים כאלה, הרבה פעמים אנחנו ניצבים מול המקום, השאלה- האם לשמור את התחושות האלה לעצמי? האם לשתף אנשים במה שאני מרגיש? האם מישהו יבין אותי באמת, את צורת המחשבה שלי, וגם אם כן- האם הוא באמת יתעניין בי/ ירצה לעזור?

תסריט זה מציג מצד אחד את מיה, דמות ששומרת לעצמה את התחושות שלה. ובמקביל- רומי, דמות שמרבה לשתף. השתיים מייצגות ניסיון לענות על השאלה. מה הדרך הנכונה? לשמור את האחוזים לעצמי? לחלוק אותם עם העולם והסביבה? ולאן כל בחירה כזו מובילה?

1. לילה. פנים. חדר אחורי בבר / מחסן / חדר עובדים.

מוזיקה. דיבורים מרוחקים. נשמע שהמקום מלא.
בחדר חשוך. מלא בארגזים מלאים באלכוהול. מקררים גדולים של בירות. מטאטאים, מוצרי ניקוי. וספה מעופשת.
מיה וברק מזדיינים. לא נראה שהחדר, או הרעש מסביב מפריע להם. הם רק שניהם. נראה רגיל.
ברק מצמיד את מיה לקיר. היא מתנשפת, מתענגת. שוקעת עוד ועוד לתוך הרגע. כאילו אין לה דאגות אחרות בעולם.

קאט -

המוזיקה והדיבורים שקטים יותר. כאילו היו ככה תמיד. החדר נראה קר פתאום
ברק יושב מרוח על הספה עדיין ערום, מיה לידו כבר סוגרת את החזייה שלה. הם מתנשפים. הם גמרו.
מיה בודקת את הטלפון שלה, שהיה זרוק על מעקה הספה. השעה 11 בלילה, ועל הצג מופיעות לפחות 5 הודעות שלא נקראו מרומי.
היא זורקת לברק את הבוקסר שלו שהיה זרוק על הרצפה. מחפשת את הבגדים שלה.

ברק

אני לא מבין אותך לפעמים
איך את יכולה לשבת ולהקשיב לחפירות האלו כל פעם.

מיה עדין מחפשת את הבגדים שלה בחדר, היא לא מוצאת. ברק לא ממהר.

מיה

של רומי?

מיה מוצאת את המכנסיים שלה שהיו ממש ליד ברק, חוטפת ומנערת אותם. עוד מצליחה להקשיב לו.

ברק

כן.

כל פעם זה משהו אחר

מיה מתחילה להתלבש. על הרגל שלה, מוטבעים כתמים בצורת עלי כותרת מיובשים. הם חזרו, גדולים יותר ממקודם. היא מרימה את הראש חזרה אל ברק במהירות.
אבל הוא בוהה בתקרה, בכלל לא שם לב לסערה שעוברת על מיה וממשיך לדבר.

ברק (ממשיך)

אנשים חייבים לקחת דברים יותר בפרופורציות.

מיה בודקת שוב, מרימה את המכנס כדי לבדוק. הכתמים שם, היא מסתכלת על ברק שעדיין יושב לו בנחת עם בוקסר על הספה, לא ממש מסתכל עליה. לפחות זה. היא מתלבשת מהר.

ברק

יאללה אז הוא זרק אותך. תשבי יום יומיים בבית. תבכי ותאכלי גלידה ואז תמצאי לך עוד איזה גבר אחר להזדיין איתו (פאזזה) ושישבור לך את הלב.

ברק מסתכל על מיה שכבר הספיקה לשים את המכנסיים שלה

ברק
מה את עושה?

מיה נבהלת, היא לא הייתה איתו. היא מרימה את החולצה שלה שגם הייתה זרוקה על הרצפה לידה ומתלבשת בזהירות.

מיה
מה?

ברק ממשיך, העיניים שלו שוב בתקרה. הוא בנחת אחרת.

ברק
הינה תראי אותנו. מזדיינים בכיף, בלי מחויבות, בלי לשבור את הראש או לפחד שתשברי לי את הלב.

מיה מסתכלת על הגוף שלה, כאילו מחפשת אם יש עוד פגם. ברק לא כל כך מעניין אותה.

מיה (צינית)
כן אתה טוב בלא לשבור את הראש

היא מסתדרת
ברק מרים את הראש, רק עכשיו הוא שם לב שמיה לבושה כולה והוא עדיין בבוקסר, הוא מרים את המכנסים שלו, שכל הזמן הזה היו לידו ומתחיל להתלבש גם.

ברק (כדרך אגב)
למה? את שוברת תיראש?

רגע.
הוא שם את החולצה שלו, הוא מתרומם
מיה כבר ליד הדלת.

מיה
יאללה. הבר לא יטפל בעצמו.

היא אומרת תוך כדי שהיא יוצאת מהחדר. משאירה את ברק לעמוד לבד.

2. לילה מאוחר. פנים. הדירה של מיה - כניסה
צליל מפתחות נשמע, דלת הכניסה של הדירה נפתח. מיה נכנסת, כולה מכוסה במעיל, צעיף וכובע. קר.
ביד אחת היא מחזיקה תיק מלא בדברים. נראה שהכל עומד ליפול לה כל רגע. וביד השניה היא מחזיקה את הטלפון שלה. רומי על הקו.
(לאורך הסצנה קולה של רומי בטלפון מתעמעם ונעלם)

רומי (os)
אני גם ידעתי שזה יקרה. זה היה כל כך ברור. אני כזאת מטומטמת

מיה סוגרת מאחוריה את דלת הכניסה. ומניחה את התיק עם כל הדברים שלה על הרצפה. היא מורידה ממנה את המעיל, הצעיף והכובע ושמה גם אותם על השידה/כיסא שבכניסה. מנסה להקשיב.

רומי (ממשיכה - os)
חשבתי שהוא אחר..

אני לא מאמינה שנפלתי לזה. איך שוב נפלתי לזה?

מיה מתהלכת בדירה שלה. היא נעצרת מול מראה גדולה שנשענת על הקיר. היא מסתכלת על עצמה. בוחנת. רגע. היא מניחה את רומי בצד (את הטלפון ואת ההקשבה)
היא מורידה את הנעלים בזריזות, ואז את המכנס. היא מפחדת לגלות מה יש לה מתחת לבגדים.
רומי ממשיכה בשלה.

רומי (ממשיכה - os)

למה? הכל התחיל כל כך טוב. ישבנו ודיברנו. והיה לי כיף. הרגשתי שווה, הרגשתי שאולי יש לי את זה. אולי הוא באמת מעוניין.

המכנס זרוק לידה. היא רק בתחתונים וחולצה מול המראה. היא כולה מקושטת - מלאה בכתמים. הדמעות מתחילות לעלות. אבל היא עוצרת אותן. היא לא מצליחה להתרכז. לא מצליחה להקשיב. הקול של רומי נהיה מעומעם יותר ויותר

רומי (ממשיכה - os)

ולמה אני משדרת כל פעם את הדבר הלא נכון. גורמת לו לחשוב שאני כזאת.
זה בגלל החולצה הזאת שהבאת לי. הוא בטח חושב שאני זורמת עם כל אחד.
ועוד צחקתי מהבדיחות שלו. פתטית

מיה עוברת במבט על הגוף שלה בעדינות, מנסה להבין. זה מפריע לה. מגרד. מציק. היא נוגעת. בהתחלה בעדינות ואז כבר מתחילה לשפוף. היא רק בזה. רומי כבר רעשי רקע.

רומי (ממשיכה - os)

ואני אף פעם לא אמצא מישהו. הוא גם רק רצה לשכב איתי.
גם הוא? (מתעצבנת). ספציפית הוא?
אני לא מאמינה שעשיתי את זה. הרסתי הכל. הכל באשמתי. אנחנו לא נדבר יותר. הוא פשוט יצחק עלי מאחורי הגב, שאני פחדנית וסאחית.
אני לא מאמינה שלא הסכמתי. (עוצרת) הייתי צריכה להסכים.

הכתמים לא יורדים, הם רק מציקים למיה יותר. זה מתחיל לבעבע בה. היא חייבת לעשות משהו. היא לוקחת את הטלפון מקרבת אותו אליה, כמעט ולוחשת.

מיה

קרה לך מתישהו שהתחיל לך גירוי כזה.. על העור?

קשה לה להגיד את זה. הדמעות תקועות בגרון.
שקט.

רומי (os)

את רצינית?

שקט. הקול של רומי ברור פתאום. היא עצבנית.

רומי (os)

את הקשבת לי בכלל?

העינים של מיה נופלות. היא לא הייתה צריכה להיפתח. להגיד.

הגוף שלה כבד, היא מתיישבת על הספה מאחוריה. היד שלה כבדה, הטלפון כמעט ונשמט ממנה.

רומי (os)

את חברה שלי! אני צריכה אותך. גם ככה אני מרגישה לבד. כולם מסביבי רק מורידים אותי.
(עוצרת) למה גם את..?

שקט. רומי מחכה לתגובה. למיה אין קול.
לרומי כבר אין סבלנות

רומי (os)

עזבי מיה. באמת. לא בא לי להכביד עלייך יותר.
נדבר מחר

רומי מנתקת בגסות את הטלפון. משאירה את מיה לבד.
רגע. מיה יושבת שם לבדה. צליל הניתוק מהדהד. הטלפון נופל. כבר אין לה כוחות.
היא בוהה בעצמה במראה. היא רוכנת קדימה, מנסה להתקרב. דמעות שקטות יורדות על פניה. היא מתכדררת, תופסת את הראש. לא יודעת איפה לשים את עצמה. היא מתרוממת במהירות, מחפשת את עצמה בחדר. היא הולכת סחור וסחור. הבכי מתגבר, כמעט ולצעקות.
היא תופסת את הראש. היא כועסת. היא מתקרבת אל המראה. כאילו עושה לעצמה בכוונה. היא עוצרת. מביטה לתוך עניה. היא מסתכלת על עצמה. היא מבינה. הכתפיים שלה נשמטות, היא נופלת כאילו האדמה משכה אותה למטה. היא משפילה את המבט. היא כבר לא מסוגלת. הבכי נהיה שקט יותר. היא בוכה על עצמה. היא כואבת.
היא מרימה את המבט. ונפגשת שוב בעינייה. הן אדומות. הן סורקות את הגוף שלה. את הכאב.
אנחנו נשארים בתמונה הזאת.

קאט-

מיה עוד יושבת על הרצפה מול המראה בתחתונים וחולצה. היא משפשפת את הכתמים שעל היד שלה. נאבקות בהם. לא מוותרת. הדמעות יורדות. אבל היא חדורת מטרה, לא נותנת לזה לעצור אותה. הכתמים נשארים. לא זזים לשום מקום. היא מכאיבה לעצמה. עושה הכל כדי שהכתמים ירדו. הדמעות ממשיכות לרדת. היא נפצעת. משאירה לעצמה צלקת. נותנת לדם לזרום.

3. לילה. פנים. הדירה של מיה - מקלחת.

מיה פותחת את הברז של המקלחת, נותנת למים לזרום.
היא מותשת, העיניים שלה אדומות. היא נרתעת מעט, אבל היא נכנסת מתחת לזרם.
אנחנו על הפנים שלה, היא נאנחת. נותנת למים לזרום, לשטוף את הכל מעליה.
אנחנו מתמקדים בפתח הביוב שבמקלחת, הרגליים של מיה. במים זורמים.
הם זורמים. זורמים. נכנסים לתוך הביוב. עלה קטן (כחלק מהכתם) מופיע, מנסה להישטף גם הוא..

הסוף.